

» Det gør mig ondt, at jeg ikke ved denne lejlighed kan være Dansk Kvindesamfund til tjeneste, men dels er jeg mere optaget af foredrag i denne måned, end jeg egentlig kan overkomme og dels synes jeg, at det er spildt ulejlighed at tale ved et agitationsmøde for kvindens valgret, da kvinderne vil få politisk valgret så snart det formelt på nogen måde kan gøres. Der er jo ingen af betydning, der mere vil kunne hindre det — der er jo ingen, der er værd at spille krudt på — den sag har jo sejret.«

Den paagældende Kredsformand tilføjer: »Nu spørger vi ikke om vi faar Valgretten, men vi spørger om vi faar den *snart*«.

En Resolution af nedenstaaende Ordlyd blev fremlagt og *vedtaget enstemmigt* paa næsten alle Møderne.

» Danske Mænd og Kvinder, samlede til Møder for Kvindens politiske Valgret i »Dansk Kvindesamfund«s Kredse Landet over — i Ugen fra den 18. til 25. September, — opfordrer Lovgivningsmagten til at arbejde for en *snarlig* Ændring i Grundloven, hvorved Kvinder faar samme politiske Borgerret som Mænd.«

Den er indleveret til Konseilspræsidenten og til begge Tingenes Formænd.

De fleste af Møderne synes at have været velbesøgt, dette gælder naturligvis især »Samlingsmøderne«, d. v. s. Møder, hvor 3—5 Kredse havde slaaet sig sammen og holdt Mødet paa et for alle Kredsene centralt Sted. — Enkelte Formænd melder dog »desværre var der mødt altfor faa«. Til disse, og til hvem der ellers har Brug for den, udleverer vi følgende Maade at samle Folk paa — vi ved den med Held er benyttet i flere Kredse —: Til hvert enkelt Medlem sendes fra 1—3 »Adgangskort« til Mødet, selv om Adgangen er fri, med Paalæg om at uddele disse blandt Ikke-Medlemmer. Samvittighedsfulde Medlemmer følger naturligvis straks Opfordringen, og er denne indtrængende nok, undser selv et mindre interesseret Medlem sig ved at sky den Smule Ulejlighed, der er forbunden med at give et saadant Kort til en Bekendt, til sin Pige, sin Karl, sin Kunde, en Slægtning osv.

Man faar paa denne Maade fat paa flere og paa dem man netop helst vil have fat paa: *Ikke-Medlemmer*.

Til Slut bringer Redaktionen paa Dansk Kvindesamfunds Vegne en hjerteleg Tak til hver enkelt Mand og Kvinde, der som Taler eller paa anden Maade har for første Gang eller som saa ofte før har vist deres Interesse og Varme for den Sag, der ligger Dansk Kvindesamfund *først* paa Hjerte.

Det internationale Hjælpe-sprogs Kvinde-Forbund.

I »Kv. og Samf.« for 15. September d. A. fremsættes følgende Bemærkning i Artiklen: Den internationale social-demokratiske Kvindekongres: »Naar man gik fra Kongressen med et ringe Udbytte, maa dette vist i væsentlig Grad tilskrives den Omstændighed, at Forhandlingssprogene var tre (Tysk, Engelsk og Dansk). Tiden optoges af trættende Oversættelser, deraf følgende Misforstaaelser og Gentagelser —, der foraarsagede, at 19 indtegnede Talere maatte slettes og Kongressen i største Hast afsluttes«.

Man tager næppe Fejl ved i dette Klagesuk at se et Ønske om, at Tiden snart maa være inde, da Menneskeheden gennem *ét* Fællessprog løses ud af den babyloniske Sprogforvirring, der føles ikke mindst paa Kongresser og ofte gør disse til det modsatte af, hvad de tilsigter: gensidig Forstaaelse og Samarbejde. »Kv. og Samf.«, der saa uforbeholdent har rørt ved det ømme Punkt, kunde jo nu passende forlade Ønskerens ret magre Jordbund og ved et Samarbejde — paa forskellig Vis — med *Det internationale Hjælpe-sprogs Kvinde-Forbund* hidføre en Forbedring med Hensyn til de sproglige Ulemper paa kommende Kvindekongresser. Nævnte Forbund har til Opgave at *samle til fælles Virksomhed alle de Kvinder, der slutter sig til Tanken om ét internationalt Hjælpeprog*. Dette maa ikke forstaas dérhen, at Kvinderne vil have deres eget internationale Hjælpeprog, — et saadant skal selvfølgelig være fælles for alle, — men det *Oplysningsarbejde*, der skal gøres for at faa Kvinderne til at optage *et internationalt Hjælpeprog* indenfor deres Arbejdsfelter, har man Ret til at vente udført af Kvinderne selv.

Efterhaanden som en Virksomhed forgretnes, nødes den til paa særlig Maade at udnytte